

3793

27. Febr. 1899: 1. Beh. af Lovf. om Saltvandsfiskeri.

3794

handle med det ærede Udvalg om. Men jeg maa udtale allerede nu i Dag, at bliver der Tale om at tage Standpunkt om, hvorvidt jeg skulde undvære Inspektøren eller Kontrollørerne, vil jeg ubetinget holde paa Kontrollørerne, jeg tror ikke, de ere til at undvære. Deres Virksomhed er saa mangeartet, at jeg ikke tror, det vil være muligt for Ministeriet at undvære deres Hjælp.

Naar jeg nu til Slutning kommer til Aalegaardsspørgsmaalet, skal jeg straks udtale, at jeg for mit Vedkommende ikke ønsker at indlade mig paa en længere historisk Udvikling eller Diskussion om selve det retlige Spørgsmaal, som nogle ærede Medlemmer have begyndt paa her i Dag. Jeg tror ikke, det fører til noget. Sagen har nu været henvist til en Kommission, som har undersøgt Spørgsmaalet meget grundigt og givet en historisk Udvikling i sin Betænkning. Til denne henviser jeg, og til denne henholder jeg mig. Jeg skal kun med Hensyn til dette Spørgsmaal erindre om, at Forsøget paa at faa ny Bestemmelser med Hensyn til Aalegaardsretten er fremkaldt af Fiskerne, som — det forekommer mig med Rette — klage over, at den nu gældende Lovs Bestemmelser ere saa vage og ubestemte, at de ikke kunne sige, hvor nær de kunne komme Aalegaardene. For at undgaa Processer og Ubehageligheder holde de sig derfor saa langt borte, at de derved blive hemmede stærkt i deres Fiskeri. Man har ved den Betænkning, som Kommissionen har affattet, søgt at hjælpe Fiskerne ud over denne Ubehagelighed ved at sætte faste Afstande og ved, hvad der blev berørt af en anden æret Taler, at Aalegaardsejerne, naar de ikke benytte deres Aalegaardsret, ikke kunne forhindres Fiskerne i at fiske, uanset Aalegaardsretten. Det er fremhævet fra forskellige Sider, at Kommissionens Betænkning, hvis den blev vedtagen, vilde bringe en Tilbagegang for Fiskerne. Jeg tror, man overdriver ret stærkt her. Der kan selvfølgelig diskuteres, om de Afstande, der foreslaas i Betænkningen, ere de rette, og jeg er villig til at forhandle med det ærede Udvalg herom, og der kan ogsaa diskuteres, om de foreslaaede Afstandsbestemmelser for Redskaber,

der ikke ere tjenlige til Fangst af Aal, i §. 12 ere de rette. Jeg er ogsaa her rede til at forhandle med det ærede Udvalg. Men at ville paastaa, at det at Fiskerne, som nævnt, opnaa faste, bestemte Afstande over for Aalegaardene og Ret til at fiske overalt, hvor Aalegaardsretten ikke bliver benyttet, skulde være en Tilbagegang for Fiskerne, tror jeg ikke, man har. Jeg har erkendt, at jeg er villig til at forhandle om Detailler, men vil man nu forlade den Betænkning, Kommissionen har udarbejdet, og det Forslag, den har fremsat i Henhold til sin Betænkning, tror jeg, at man vistnok maa opgive at komme til Enighed om en ny Affattelse af Aalegaardsparagraffen, og det vilde være beklageligt, om Fiskeriloven paa dette Punkt skulde strande atter i Aar. Det erkendes vistnok fra alle Sider, at det er ønskeligt, at en Fiskerilov kunde gennemføres, og der har været stærke Ønsker oppe netop hos Fiskerbefolkningen derom. Det er derfor ogsaa mit Haab, at man vil kunne komme ud over denne, jeg havde nær sagt usalige Paragraf, Aalegaardsparagraffen, der frembyder saa mange Vanskeligheder, ved, at man ikke staar for stift paa sine Kræver. De, som stille sig paa Fiskernes Standpunkt, maa dog huske paa, at her er en gældende Ret for Aalegaardsejerne. De have Ret til at sætte Aalegaarde ud saa langt som muligt, og de have den gode Stilling, som bestaar i at kunne sige Nej til ny Forslag, der fremføres. Jeg tror derfor ikke, at stærke Udtalelser om dette Spørgsmaal tjene Sagen. Der er fremkommet ret stærke Udtalelser fra det ærede Medlem for Præstø Amts 4de Valgkreds (Bønløkke) og andre. Det ærede Medlem mente, at Paragraffen om Aalegaardsretten i Loven af 5te April 1888 var indkommen ved Uagtsomhed, idet det næsten var uværdigt at give Aalegaardsejeren en saa stor Beskyttelse, som Lovforslaget foreslaar. Det nytter ikke at tale om, hvor vidt en Paragraf er kommen ind ved Uagtsomhed eller ikke. Det er ikke heldigt efter det store Arbejde, som i Almindelighed kræves for at komme til Afstemning om en Lov, bagefter at tale om, at en saa vigtig Bestemmelse er kommen ind ved Uagtsomhed. Jeg tror heller